

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμός Λύσεων
Αυγούστου—Νοεμβρίου

ΑΙ λύσεις δεκταί μέχρι τής 23ης Νοεμβρίου
άλλα και πέραν τής προθεσμίας ταύτης εφ'
όσον δέν θά έχον άνομή δημοσιεύση

415. Δεξιόγραφος

Σύμφωνον καί με σχήμα
Βάζω γεωμετρικόν,
Και νηάκι με τά δύο
Σχηματίσω Έλληνικόν.
Έστάλη υπό τής Αερομήτου Σωφραζέτας

416. Μεταγραμματισμός

Γάμα βγάζω, βήξα βάζω
Και τό βλέπω και θαυμάζω,
Ήως έν ζωόν οικιακόν,
Γίνετ' άγριον φυτόν.
Έστάλη υπό τής Τελεσίλλας.

417. Αναγραμματισμός.

Είς τούς Έρωτας θά μ' εύρής,
Όπως έγω άν μ' άφίρής.
Κ' είς τας άπεραντους Χώρας,
Αν με άναγραμματίσής.
Έστάλη υπό τού Ροδοκαίου Έλληνοπαύδου.

418. Πυραμίδας

+ Οι σταυροί μεγάλη νήσος τής Έλλ.
* + * = Μέλος τού προσώπου.
** + ** = Μέρος τής εκκλησίας.
*** + *** = Αρχαίος συγγραφεύς.
**** + **** = Ρωμαίος ποιητής.
***** + ***** = Νήσος τής Αφρικής.
Έστάλη υπό τού Γενναίου Πυροβολητόυ

419. Κρυπτογραφικόν

1234556784 = Νήσος.
25567 = Έθνικόν.
3454874 = Ζών θαλάσσιον.
4516 = Ζών καρποφόρον.
54584 = Πρόνομιον τού ανθρώπου.
65284 = Χώρα τής Ελλάδος.
7816 = Έπιτύχια.
856 = Στρατιωτικόν σωμα.
Έστάλη υπό Αικατερίνης Α. Καγγελάρη

420—424. Μαγικόν Γράμμα

Τή άνταλλαγή ενός γράμματος εκάστης τών
κάτωθι λέξεων, δι' ενός συμφώνου, πάντοτε τού
αυτού, (και παντού δι' αναγραμματισμού) νά
σχηματισθοῦν άλλοι τόσοι λέξεις:
Νοῦς, Ξυράφι, μήλα, κανόν, Νεμέα
Έστάλη υπό τής Ποιμενικής Φλογέρας

425. Ποιήλη Ακροστιχίς

Τό πρώτον γράμμα τής πρώτης τών κάτωθι
ζητούμενων λέξεων, τό δεύτερον τής δεύτερας
και οὔτω καθέξης, άποτελοῦν θηριόν:
1, Νομοθέτης 2, Βασιλεύς τής Σπάρτης 3,
Κράτος τής Ευρώπης 4, Βασίλισσα τής
Σπάρτης.
Έστάλη υπό Μαρίας Πανταζή

426. Έλληνοσύμφωνον

οι α η οη οιαι αι η υη
Έστάλη υπό τής Ηρωίδος τού 21.

427. Γρίφος

το τι ι ι
το το τι ι ι
οὐδ' νοῦ Μ φ
το το τι ι ι
το τι ι ι
Έστάλη από τού Άνδροει Εύζωναί.

Οί επιθυμούντες νά δώσωιν άριάν μόρφω-
σιν είς τά τέκνα των, άνευ διατηρήσεως τής
υγείας αυτών, δέν δύνανται νά τά έγγραφώσωιν
είς οιονδήποτε σχολείον. πριν ή επισκεφθώσι
τό επί τής λεωφόρου Κωνσταντινου, έναντι
του Ανακτορικού Κήπου Β ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΕΤΑΣΑ
τό όποιον κατηχοῦσθι επίτηδες διά τά μικρά
παιδιά ηλικίας 5—13 ετών άμφοτέρων τών
φύλων.

Οικοδόμημα έξοχον, αἰθουσαι εύρειαι μεση-
μβριναι, κήποι και αυλαι άπεραντοι, μέγα υ-
πόστεγον, τέλειον γυμναστήριον, Σουηδικαι
κρήναι, Lawn Tennis και λοιπαι έγκαταστά-
σεις παιδιών, σχολική επίπλωσις πολυτελής,
προσωπικόν έκλεκτόν, επίβλεψις ένδελεχής,
λευφορετα ιδιόκτητα μεταφέροντα τά μακράν
οικόντα και περιβάλλον έν γενέει θαυμάσιον,
καθιστάσι τό Β Τμήμα τής Έλληνογαλλικής
Σχολής έν έξοχικόν Έλβετικόν Σχολείον, τό
όποιον συνεκέντρωσε τά τέκνα τών άριστων
κοινωνικών τάξεων.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις με άπλά στοιχεία τών 8 στιγμών
λεπτά 10, διά δέ τούς συνδρομητάς μας λεπτά 5
μόνον με παχα στοιχεία τό δικτάσιον, και με
καφαλαία τό τριτάσιον. Έλαττωσθε όσος 15
λέξεις, δηλαδή και αι όλιγοτεροι τών 15 πληθό-
νουναι ώς νά ήσαν 15. Ο χωριστός στίχος ε-
στον και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχα ή
άπλά στοιχεία τών 8 στιγμών, υπολογίζεται ως έξ
λέξεις άπλά.—Αι μη συνοδευόμεναι υπό τού άντι-
τίμου άγγελιαί δέν δημοσιεύονται].

ΖΗΤΩ Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ!

Ζητήσατε καταστατικά.—Αήτηγτος Εύ-
ζωνος. Ρ. Β. Χαλκίς. (II, 352α)

Αγαπητοί συνάδελφοι, «Νίκη» θέλουσα

μη ύστεροῦσα «Θριάμβον» νά φανή,
εδημοσίευσεν ώς μέλη πρόσωπα, οὐδεμίαν σγέ-
σιν έχοντα με τήν Διάπλασιν.—Επιδοσό-
φος Έλλάς. (II, 353)

Αναγέννησις τού 21, ένθυμείσαι εκπληξίν

Σκουργιανοπούλου, Παπαγεωργίου, Κα-
μάρας κλπ. όταν ειδον δι τούς έχετε ώς
μέλη σας.—Σατανῆς. (II, 354)

Τρελλή Ναυτοπούλα, Τορπιλλοβόλον 11,

Στινά τής Κρήνας, Π. Ν., Ε. Γ.,
Ε. Ι., γάρω πολύ για τή γνωριμία σας.
Ηρωική Σάμος και Μαρία Σιαπό τό κλειόν
Αστου σας στέλλω τούς έγκαρδιωτέροους μου
χαριτησιμούς.—Σύμβολον τού Χριστιανι-
σμού. (II, 355)

Η «Νίκη» πός τόν «Θριάμβον»

Αήτηγτε Εύζωνε, μη βλάπτεσαι, και
τό σχέδιόν μας δέν θά άποτύχη άλλα θά έ-
πετύχη (κυττάξτε παρακαλώ, μήπως έκά-
ματε λάθος;) Πιστεῦσω ότι σύ άποῦ προγι-
γνωσκεις τά μέλλοντα, θά είσαι προφήτης..
Λέγεις ότι έχετε 50 ψευδωνυμοῦχα μέλη νο-
μίζω ότι έκ τών 50 τό 25 εινε τού έαυτού
σας και οὔτω καθ' έξης... Ένοήσατε; ώστε
μη πλανασθε και ή «Νίκη» δέν νικάται, κύ-
ριε Αήτηγτε Εύζωνε, και καλά αναρρορω-
τήρια.—«ΝΙΚΗ» Αναγέννησις τού 21.

Διατί «Θριάμβος»;

θέσατε άγγελιαν ψευδή,
άπορώσαν έμέ, ένθ' έγώ περί τούτου δέν
σας είχον είπη τίποτε.
Διονύσιος Παπαγεωργίου. (II, 357)

Μετ' άγανακτήσεως και εκπληξέως άνε-
γνώσαμεν τήν άγγελιαν τής «Νίκης»,
ότι θήθεν ύποστηρίζομεν αυτήν και ήτις δει-
κνύει τόν τρόπον τού ένεργείν τού Συλλόγου
τούτου. Ζήτω ό «Θριάμβος».—Αγ. Καμά-
ρας, Π. Λιάτας, Σ. Παπαράγγος, Ζ. Βάγος,
Α. Παπαγεωργίου, Αθ. Αθανασιάδης.

ΟΛΟΙ ΜΕ ΤΟΝ ΘΡΙΑΜΒΟ,,

(II, 359)

Σύλλογον «Νίκη».—Έν τινι δικαίωματι
μεταχειρίζεσθε ζήνας ύπογραφάς.—Στέ-
φανα στή Γαλανή μας. (II, 360)

Κατάπληκτος μείνας πρό τής καταπληκτι-
κής νίκης τού συλλόγου «Νίκης» κατά
φανταστικόν αντιπάλων, συγχαίρω.—Στέ-
φανα στή Γαλανή μας. (II, 361)

Ψηφίσατε όλοι τό ύπεροχον ψευδώνυμον
ΣΤΕΦΑΝΟ ΣΤΗ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ

Σύλλογον «Νίκη».—Πόθεν όρμώμενοι άνε-
γράφατε ήμέτερον όνομα μεταξυ τών ύπο-
στηρικτών σας;
Αθανάσιος Σκουργιανοπούλος. (II, 363)

Ελληνόπαιδες, άν έχετε μέσα σας μιá σταλα
αίμα Έλληνικό ψηφίσατε πάντες τό ύπέ-
ροχο ψευδώνυμο

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ (II, 364)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΙΚΗ»

Μή όνείρεῦσαι, «Θριάμβε», ήμεις δέν
έχομεν Αθ. Σκουργιανοπούλον, άλλα
Γ. Σκουργιανοπούλον. (II, 365)

Αγαπητέ κ. Πρόεδρε τής «Νίκης», ζητώ
τήν ύποστηρίξιν σας κατά τήν Γ τριμη-
νιαν με όλα σας τά μέλη.
Πρίγκιψ Αφνειού. (II, 366)

ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΘΡΙΑΜΒΟ,,

(II, 367)

Σύλλογε «Νίκη».—Όστε γενική κατάγραφή
εις τούς κατοίκους τής Χαλκίδος και όλης
τής Ελλάδος!!!—Ναυτάκι τής Χαλκίδος.

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 37ου ΦΥΛΛΟΥ
("Ιδε τήν λύσιν εις τήν σελίδα 313).

- ΑΘΗΝΩΝ: Έμ. Μ. Φλωράκης, Δοξασιμένο Δε-
μιο-Ίσάαφ.
- ΑΡΓΟΣ: Άν Α. Μυραγκί.
- ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Λούλα Ι. Παπαδάτου Διον. Ι.
Κλώδης.
- ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Χαρ. Γ. Σωτηρόπουλος.
- ΘΗΒΩΝ: Β. Κωνσταντινίδου.
- ΙΘΑΚΗΣ: Μαρία Γ. Αρσένη, Άνδριάνα Α.
Κασσιανού, Βάσω Κουμανταρβιά
- ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ι. Β. Χηρόπουλος, Άνθρ.
Εδστ. Γεωργακόπουλος.
- ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Άθην. Α. Κανιάρης, Πρίγκιψ
Αφνειού, Δοξασιμένο Έλληνοπούλου.
- ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Βασίλειη Ε. Λιοσάτου, Κα-
τίνα Κ. Μακοή, Ρηγίνα Η. Κολέντη.
- ΚΟΝΙΠΟΛΕΩΣ: Μιχ. Κούλουθρος.
- ΠΑΤΡΩΝ: Πατριμό Ναυτοπούλου, Χρ. Α.
Κοντιάδης.
- ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Π. Χρ. Λεβέντης.
- ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Μαρίνα Σ. Μόνου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών ευρόντων όσθην τήν λύσιν τά όνόματα
ετέθησαν εις τήν Κληρωτίδα και έκληρώθη ό έν
Αργεί Αθ. Α. ΜΑΡΑΓΚΟΣ, ό όποιος ένεγραφή
διά τρείς μήνας από 1 Σεπτεμβρίου.

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Όμοιοιάς
Όδός Δώρου 8α
Όροι επισκέψεων 10—12 και 3—5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τού Υπουργείου τής Παιδείας ως τό καλύτερον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρουσών εις τήν χώραν ήμϊν ύπηρεσίας
και υπό τού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Έσωτερικού : Έξωτερικού :
Έτησία 8,— Έτησία 10,—
Εξάμηνος 4,50 Έξάμηνος 5,50
Τριμηνος 2,50 Τριμηνος 3,—
Αι συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διά τών Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15
Όόλλα προηγούμενων έτών, Α' και Β' περιόδου
τιμάνται έκαστον λ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Όδός Εθνομίττου άρ. 38, παρα τό Βαρθάμιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος Έν Αθήναις, 31 Αυγούστου 1913 Έτος 35ον.—Αριθ. 40

«Δύο μεγάλα άμάξια εστάθμευον πρό τής θύρας...» (Σελ. 318 στ. α')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΛΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).
—Μάλιστα, άπεκριθη ό Μπόμπης.
άπόψε θά 'πώ στους πελάτας τού Ζιρο-
φλέ: «Πρέπει νά έλθετε μαζί μου, νά
με βοηθήσατε νά μπώ στον Μαύρο Πύρ-
γο και νά εκδικηθώ τόν κόμητα Μουσύ.
—Ακριτώς! είπεν ό Καλιόστρου.
Πήγαινε, παιδί μου, και άμα έλευθε-
ρώσης τόν γέροντα, έλα νά μου τό πής
αμέσως.
—Μά θά έπιτύχω;
—Θά έπιτύχης. Τά πνεύματτα μου
τό είπαν από τήν φιάλη!
Ένθαρρυνθείς από αυτήν τήν διαβε-
βαίωσιν, ό μικρός Άγγλος άπεχειρέ-
τησε τόν μάγον, ό όποιος τῷ ύπενθύμι-
σεν άκόμη μίαν φοράν, ότι έπρεπε νά
επανεέλθη, διά νά τῷ αναγγελίη τό ά-
ποτέλεσμα.
Ο μάγος και ή «περιστέρα» του.
Ένώ ό Μπόμπης διευθύνεται τρέχων
πρός τήν ταβέρναν τού Γρησίου Βουρ-
γουνδικού, ήμεις ως μένωμεν εις τήν
οίκιαν τού κ. Καλιόστρου, διότι θά έν-

νοήσωμεν τώρα, διατί ό μάγος έλαβε τόν
κόπον νά συμβουλευθῆ τήν μαγικήν του
φιάλην και διατί προέστρεψε τόν Μπό-
μπην νά λεηλατήσῃ τόν Μαύρον Πύργον.
Μόλις τό παιδί έξήλθεν από τό δω-
μάτιον, μιá γυναίκα, με λευκά φρε-
ματα, έσπρωξε τήν θύραν και είσήλθεν.
Ήτο ή σύζυγος τού Καλιόστρου.
'Αλλ' ό μάγος τήν είχεν ως περιστράψῃ
τόν όποιον, εις τήν γλώσσαν
τῆς μαγείας, σημαίνει πρόσωπον,
έχον τό χάρισμα νά προλέγη, κατά
διαταγήν άλλου, τά μέλλοντα.
Έκ τῆς συνομιλίας τών δύο συ-
ζύγων, θά ίδωμεν ότι αὐταί οι δύο θῆ-
θεν μάγοι, δέν ήσαν παρά δύο έπι-
τήδειαι άγύρται, σαρλατάνοι, έκ-
μεταλλευόμενοι θαυμασίως τήν εὔπι-
στιαν τού κοινού.
—Μπά; είπεν ή περιστέρα
πρός τόν σύζυγόν τῆς δέν έχεις
σήμερα άλλους πελάτας, για νά
χάνης τόν καιρόν σου με ένα παληό-
παιδο, σαν αὐτό πού έφυγε πρό
όλίγου;
Ο Καλιόστρου έμειδίασε και ά-
πεκριθη ήσυχως:
—Αγαπητή μου φίλη, ένόμιζα,
ότι σου είχα έξηγήσῃ καλά τόν
τρόπον πού μεταχειρίζομαι έπιτυ-
χώς, διά νά κάμνω τούς ανθρώ-

«Ο Καλιόστρου έξηπλώθη εις τήν πολυθρόναν» (Σελ. 317 στ. γ')

και αυτο δεν εινε περιττον να το ξευ-

ρη κανεις. — Αλλα δεν εινε βεβαια και το μυ-

στικον που αξίζει περιουσιαν! διεκοψεν

η περιστρερά.

Ο Καλιόστρουσ υψωσε την χειρα και

ηρεμώτατος εξηκολούθησε:

— Περίμενε λοιπόν νακούσης, ανυ-

πόμονη γυναίκα! Το σπουδαίο δεν εινε

αυτό, αλλά κάτι άλλο. Ήξευρες εσύ ότι

στον πύργο της Καμπανίας ζή ολονεν

κάποιος γέρος κόμης Μουσού, που όλος

ο κόσμος τον έχει για πελαμένο, ενώ

απλούστατα εινε φυλακισμένος από τον

ανεψιό του 'ς ένα δωμάτιο του πύργου;

— Τι λές;... Αυτό πράγματι εινε

σοβαρόν!

— Σοβαρώτατον μάλιστα, υπέλαβεν

ο μάγος, γιατί ο γέρος αυτός εινε υ-

πέρπλυτος. "Αν, ως ελπίζω, αυτό το

παιδί, με τον τρόπο που του υπέδειξα,

επιτύχη να τον ελευθερώσει, θα έλθη

αμέσως να με ειδοποιήσει, και τότε

ξέρω εγώ τι θα κάμω.

— Τι θα κάμης;

— "Εν από τα δού. "Η θα

πάρω υπό την κηδεμονίαν μου

τον τυφλόν και άσθενικόν γέρον-

τα, και τότε θα έχω μεγάλα

κέρδη, η θα τον κάμω να με

πληρώσει, μιά και καλή, για τον

ρόλο που έπαιξα 'ς αυτή την υπό-

έδωλια που έχωρούσαν πολλούς, και ήσαν

στολισμένχ με κλαδιά με τριχρώμους ση-

μαίας. Οί γείτονες είχαν προτρέξην να τὰ

ιδουν και τὰ σχόλια εδιναν κ' έπαιρναν.

— Ο Ζιροφλέ, έλεγεν ο ένας, θα

πάη με τούς φίλους του στην εξοχή.

— "Οχι, έλεγεν ο άλλος, θα κά-

μουν πατριωτική διαδήλωσι στους κή-

πους των Βερσαλλιδών.

Κάθε στιγμήν έφθαναν όμιλοι πελα-

τών, οι όποιοι έφορούσαν τὰ κυριακά-

τικά των και ήσαν όπλισμένοι με ποικί-

λα και άλλόκοτα όπλα: με μαχαίρια οι

κροσπαίλοι, με δρεπάνια οι χωρικοί, με

ζυράφια οι κουρείς, και ούτω καθεξής.

Μεταξύ των άλλων, διεκρίνοντο δύο

γίγαντες, άθροφόροι, πασίγνωστοι εις

την συνοικίαν, ο Γκαγιαρντώ και ο

Πορτυμπέρ.

Δέν ήσαν κοινοι άνθρωποι.

Ο Γκαγιαρντώ, έν εΐδει άστειότητος,

ήρπαζεν όποιονδήποτε από την μέσην,

και ήσυχα, χωρίς καμμίαν προσπάθειαν,

«Πάλι τὰ ίδια με τον τυφλό φυλακισμένο σου!» (Σελ. 318 στ. γ')

τον εσήκωνεν επάνω από τό κεφάλι του,

τόν έγύριζε δύο-τρεις φορές εις τον ά-

έρα και τον άφινε πάλιν κίτω, χωρίς

κάν να διακόψη, τό κάινσμα της; πί-

πας; τού.

Ο Πορτυμπέρ πάλιν εκκμυεν άλλο.

"Εχωνε τό κεφάλι του ανάμεσα εις τὰ

εμπρόσθια πόδια ενός βωδιού, έπειτα, έ-

γειρόμενος, άνήγειρε συγχρόνως και τό

ζών, τό όποιον έκρατούσε σφικτά με τὰ

δύο του χέρια!

Μ' όλην αυτήν την ήράκλειον δύνα-

— Εικοσιπέντε! ανέκραξεν ο μικρός,

άμα εισήλθε και ο τελευταίος πελάτης:

— Ναί, απεκρίθη ο Ζιροφλέ, μ' αυ-

τούς τούς εικοσιπέντε, θα μπορούσαμε,

νομίζω, να συγυρισουμε για καλά τὸν κό-

μητα Μουσού και να του αρπάξουμε τον

τυφλό γέρο.

— Μ' αυτό έννοεΐται! ανέκραξε με

βροντώδη φωνήν ο Γκαγιαρντώ, ο έπίσης

ήκουσε τὰ λόγια του καπηλίου. Θα τον

τσακίσουμε τον κύριο άριστοκράτη, αν κά-

μη να μάς αντίσταθῆ.

— Μικρό μου φυλακισμένο! ειπε

πρός τον Μπόμπη και ο Πορτυμπέρ, μή

σε νοιάξη και μεις εΐμαστε' έδω! Ο, τι

θέλης, πές μας το και θα γίνη εύθδς!

Το λογιδριον αυτό εξήναψε τον ένθου-

σιζμόν της όμηγύρεως και όλοι έφώ-

ναζαν:

— Ναί! ναί! Ζήτω ο μικρός φυλα-

κισμένος της Βασιλλης! Είμαστε φίλοι

του!... "Ας μάς οδηγήσει 'ς τον

πύργον του άριστοκράτου που τον

βασάνισε, και 'μεις θα τον εκδι-

κηθούμε!

Ως βλέπομεν από τὰς εκ-

δηλώσεις αυτὰς της συμπαιείας,

τό σχέδιον της έναντιον του κό-

μητος Μουσού έκστρατείας ειχε

γίνη δεκτόν προθυμότατα.

Μόλις έπέστρεψεν ο Μπόμπη:

από την οικίαν του μάγου, τὸ εξέ-

θεσεν εις τον Ζιροφλέ. "Αλλ' εις

την άρχην αυτὸς δεν ήθελε ν' ά-

κούση τίποτε.

— Πάλι τὰ ίδια με τον τυ-

φλό φυλακισμένο σου; τῷ ειπε.

Πολλάκις τῷ έντι, κατὰ τό διά-

στημα της διαμονής του εις την

ταβέρναν, ο μικρός τζόκευ ειχεν εκδηλώσει

την επίθυμίαν του να υπάγη προς άπελευ-

θέρωσιν του γέροντος Μουσού' άλλ' ο Ζι-

ροφλέ, φροβούμενος μή χάση τον πολυτίμον

βοηθόν του, πάντοτε τον άπέτρπεε. Τουτό

ήλπιζε να κατορθώσει και αυτήν την φοράν,

άλλ' ο Μπόμπη, έπηρεασμένος από την

υποβολήν του Καλιόστρου, έπέμενε τόσον

πολύ, ώστε ο Ζιροφλέ, βλέπων ότι αι

αντιρρήσεις του ήσαν μάταιαι, άπεράσει-

σεν επί τέλους να τον βοηθήσει εις την

εκτέλεσιν του σχεδίου, προς ίδιον όφελος.

Αί ληλασίαι των πύργων ήσαν, ως

είπομεν, της μόδας εκείνην την εποχήν,

ο δε κάπηλος έγνώριζεν εκ των προτέ-

ρων, ότι αν έπρότεινε εις τούς «πα-

τριώτας» μίαν τσισιούτην επιχείρησιν, θα

την ανελάμβανον μετ' ένθουσιάζμασ.

Διπλόον λοιπόν τὸ όφελος διά τῷ,

Ζιροφλέ: πρώτον θα ήΐζανεν την δημου-

κότητά του και την πελατείαν του' δεύ-

τερον, θα έγινετο άριστός εις τον μικρό,

του φίλον, του όποιου ειχε την ανάγκην,

—Τι τὰ θέλετε τὰ λόγια; Ο μικρός

αυτὸς δεν θέλει να πῆ δυδ λογάκια 'ς

τον άριστοκράτην που κατοικεί εκεί περα,

πίσω από τούς τοίχους που διακρίνονται

ανάμεσα 'ς τὰ δένδρα; Πολύ καλά!

Σπῆμα της πόρτες και τελειώνει. Δεν

είν' έτσι. Γκαγιαρντώ;

— Ναί, φίλε μου! έπεδοκίμασεν ο

άλλος "Ηρακλής.

Ο Μπόμπησ όμως έμετρίασε την

όρμην τὸν σωματοφυλάκων που και,

κατὰ τὰς συμβουλὰς του Ζιροφλέ, άπε-

φάτισε να ενεργήσει φρονιμώτερα.

(*Επεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΊΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΑΛΛΙΚΑ

Αγαπητό μου,

Τὸν ογδόον την πρωΐας, ο Ζιροφλέ

εφόρτωσεν εις τ' άμάξια άρθρα τρέφιμα

και σεβαστόν αριθμόν φιαλών, και κατό-

πιν οι πατριώται ανέβησαν κ'έκαθησαν εις

τὰ έζώλια. "Εν τῷ μέσῳ αυτών, ο φίλος

μας Μπόμπησ έκαμάρωνεν ύπερήφανος

και κατευχαριστήμενος.

Εκύτταξε τὰ όπλα που έλαμπαν εις

τον ήλιον και τούς εύρεϊς όμους του

Γκαγιαρντώ και του Πορτυμπέρ, οι ό-

του απιτιού της,να μεταχειρίζωνται όλοι

γαλλικά επισκεπητήρια, και τὰ μεταχειρί-

ζεται και αυτή. Αυτό πιθανόν να μη την

εμποδίξη ναγαπή την πατρίδα της με ό-

λην της την καρδίαν και να εινε μία

πολύ καλή Έλληνίς... κατὰ βάθος. Τι

θα 'πῆ όμως εκείνος, "Έλληνη ή ξένος,

που θα ίδῆ τὸ επισκεπητήριόν της; Ίδού τι

δεν ισκέφη ποτέ, καθώς φαίνεται, ή

δеспοινίς! Διότι αν τὸ εκκέπτετο, θα

ετύπωνε και αυτή τὸ επισκεπητήριόν της

με ελληνικά, όπως ο Γάλλος τὸ τυπώ-

νει με γαλλικά, και ο Γερμανός με γερ-

μονικά. Δεν άρκει, βλέπετε, να αισθά-

νεται κανείς σεβασμόν και αγάπην προς

την πατρίδα του, προς την εθνικήοντά

του. Πρέπει και να τὸ δείχην εις όλκας

τὰς περιστάσεις, με όλκας του τὰς πρῶ-

ξις, με όλκας τὰς εκδηλώσεις του

εαυτοῦ του. Είδεμῃ τρέχει τον γίνδυ-

νον να νομοιεθῆ άφιλόπατρις, ξενομανής,

να πορευθήρη...

Δυστυχώς πολλοί "Έλληνες, κάλλι-

στοι πατριώται κατὰ τάλλα, αυτό δεν

τὸ συλλογίζονται. Κυττάξτε π. χ: τὰς

έπιγραφὰς των καταστημάτων εις τὰς

"Αθήνας. Αί περισσότεραι, εις τὰ κέντρα

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑΝ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

(Συνέχεια και τέλος 'Ιδε σελ. 312)

Τι σκληρότης! τι άδίκια!...

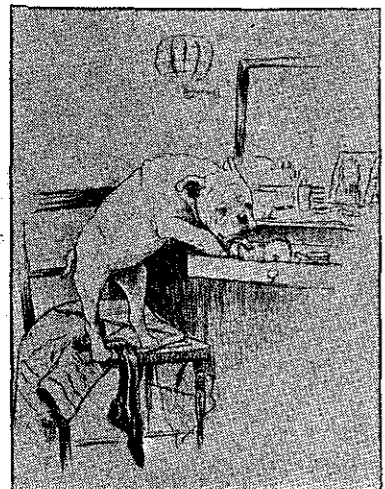
Έτρωγα το ξερό ψωμί που μου έδωσαν και μου ήρχοντο δάκρυα 'ς τα μάτια. Γιατί τους έβλεπα να με κυττάζουν εϊρωνικά και τους άκουγα να ψιθυρίζουν:

— Είδες, καλέ, τι πιστός ό σκύλος! ... Τον κλέφτη!...

Είς το βάθος του κοττετισιού ή'αν ένα παραθυράκι με καλαμένιο δικτυωτό. Από 'κει σκέφθηκα να φύγω και να μ'ην εξαγαγύρισω 'ς αυτό το σπίτι. Ο' ανέβαινα 'ς το τραπεζάκι που ή'ταν από κάτω, θάσπαζα με τα δόντια μου — αν το κατόρθωνα — τα καλάμια, και δρόμο!

Τη στιγμή εκείνη ένα άσπρο περιστέρι ή'λθε 'ς το παραθυράκι. 'Αλλά ένα ιε μιά απότομη στροφή κ' έφυγε. Τότε είδα ότι το ένα καλάμι ή'ταν σπασμένο, γιατί κουνήθηκε μόλις το άγγιξαν τα πτερά του περιστεριού. Τι χαρά μου! Μπορούσα να το σκάσω εύκολώτατα.

Με δυο πηδήματα, βρέθηκα έξω. Ο κόκκορας έμεινε κόκκαλο. Η κόττιες

άρχισαν να φωνάζουν, αλλά γρήγορα σώπασαν.

Ός το βράδυ, γύριζα 'ς τους δρόμους. Έπειτα όμως άρχισα να έπιθυμώ το σπίτι και τότε κατάλαβα πόσο το άγαπούσα. Τι να κάμω! 'Επρεπε να έπιστρέψω....

'Ανέβηκα 'ς την ταράτσα σιγά-σιγά, χωρίς να με ίδη κανείς. 'Από 'κει πέρσα 'ς τη στέγη της σφίτας, κοντά 'ς τον φεγγίτη. Ουσιροπολούσα, έρρέμβαζα, όταν ξεαφνα, μίχ όρεκτική ευωδία έφθασε 'ς τη μύτη μου.

— Ω, ώ! ζαμπόνι μυρίζει!...

Μ' ένα π'ηδήμα βρέθηκα μέσα 'ς τη σφίτα, δηλαδή 'ς την κάμαρα της Γεωργίας.

'Εμύρισα τον άνερα. 'Ανέβηκα σε μιά καρέκλα. Και τότε ένοιωσα, ότι η μυρωδιά έβγαίνει από το συρτάρι του κομού. Δεν χάνω καιρό, ανεβαίνω, και με τη μύτη μου, με τα δόντια μου, με τα νύχια μου, ανοίγω το συρτάρι.

Τι να ίδω;

Όλόκληρο σχεδόν το ζαμπόνι, όπως τ'όβλεπα 'ς το ράφι, ή'ταν φυλαγμένο εκεί μέσα.

Μπ'α την κλέφτρα! την Γεωργία...

Να το κλέψη αυτή, και να βάλουν έμένα!...

Μά έννοια σου, θα έκδικηθώ!

Και το στρώνω 'ς το φαί, και τρώγω όλο το ζαμπόνι, μα όλο! 'Σ το τέλος, μόλις πρόφθασα να κλείσω το συρτάρι, πέφτω κάτω με πόνους φοβερούς 'ς την κοιλιά.

'Ηταν ά'ό το πολύ ζαμπόνι, η μ' έτιμωροϋτεν ό Θεός για την κακία μου;

'Αλλά γιατί, σ'ας παρακαλώ; Δεν είχα δικη να έκδικηθώ την κλέφτρα, που άφισε να με φυλακίσουν 'ς το κοιτέτσι; χωρίς να έλθη να μου φέρη να φάγω κάτι τί;

'Αρρώστησα από το στομάχι μου, αλλά τα καλά παιδιά της κυρίας Καίτης μ' έπεριποιήθηκαν πολύ κ' έγλύτωσα.

Την Γεωργία δέν την ξαναείδα 'ς τα μάτια μου. Την είχαν διώξη, άμα κατάλαβαν πως αυτή ή'ταν η κλέφτρα. ('Αλλοιώτικα, πως θα εύρισκετο το ζαμπόνι 'ς το συρτάρι του κομού της; για να το φάγω εγώ και ν' άρρωστήσω;)

'Αλλά συγχρόνως, είχεν άποδειχθή και η δική μου άθωότης και τότε πια όλοι 'ς το σπίτι μάγάπησαν περισσότερο. 'Αφού τώρα, ως κ' αυτή ή κακή κυρία Καίτη καταδέχεται κάπου-κάπου να με χαϊδεύη... 'Αλλά τ'ας περισσότερας περιποιήσεις μου κάμνει πάντα η μίς 'Ελλην. Τα μπάνια μας εξακολουθούν. Ο δέ κύριος, — ό πατέρας της μίς 'Ελλην, — είπεν ό:ί θα πάρη και 'μένα 'ς το κυνήγι του φθινοπώρου. Για να ίδούμε!

Παράφρασις ΕΚΤΑΚΤΟΣ

Η ΜΑΝΝΟΥΛΑ ΜΟΥ

Είχα μιά γλυκειά Μαννούλα Σά Γαλήνη γαλαλή, Που είχε του άηδονισού φωνή, Του σπιτιού μας χαραυγούλα...

Είχα μιά καλή Μαννούλα Σάν του 'Αγγέλου την ψυχή, Στους καημούς μου άπαντοχή, Στη χαρά μου άγνή παιδούλα.

Κ' είχα μιά σεμνή Μαννούλα Τόσο, μέσ' στην 'Εκκλησιά Που έλεα:—Νάν τη ή Παναγία Μ' έμε βρέφος στην καρδούλα...

—Τέτοια, ώμεί! Μαννούλα, Χάρε, Πως νάν τηνε χωριστώ; —Σύντροφό σου, έσύ, πιστό Τήν 'Ενοθύμησή της πάρει!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΒΑΤΡΑΧΟΠΟΝΤΙΚΟΠΟΛΕΜΟΣ

(Μετάφρασις της όμηρικής «Βατραχομομαχίας». Συνέχεια, 'Ιδε σελ. 318)

Ός το πρωί, που λάλησαν οι πετεινοί του κόσμου Κ' είχα έναν πονοκέφαλο πούταν βλος δικός μου. 'Ας πάψωμε όμως, ω θεοί, γι' αυτούς να σκοτιζόμαστε Και έέννοιαστοί άς καθήσωμε δω-πέρα που βρισκόμαστε, Μήπως κανένα μυτερό και κοφτερό κοντάρι, 'πό μ'ας κανένα πάρη. Κι' αν θέλετε από-δω ψηλά χαλεύομε την πάλη.» 'Ετσι είπε και συμφώνησαν μαζί της όλοι οι άλλοι, Κι' όλοι μαζί μαζεύτηκαν σ' ένα πλατύ σαλόνι Κι' άφισαν τους αντίπαλους να χτυπηθούνε μόνοι. Κουνούπια τότε τρέξανε με σάλπιγγες στα χέρια Και γύρω-γύρω σάλπιγγαν πως πόλεμος θα γίνη Κι' ό Ζεύς,—του Κρόνου το παιδί, άπ' τουράνου τάστέρια Με μιά βροντή, στους δυο στρατούς άρχης σημάδι δίνει.

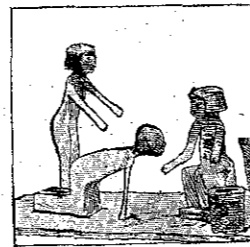
Και πρώτα-πρώτα ό Φωνακλάς τον έρω το Λιχούδη Μ' ένα κοντάρι μυτερό μέσ' στη κοιλιά πληγώνει. Κ' έπесе ό δόλιος προύμυτα και τάπαλό του γνοϋδι (που δέν το λέρωνε ποτέ!) γεμίστηκε από σκόνη. Και βρόντηξε σαν έπесе και βούϊεαν τάραμά του Κι' όλο το χ'ωμα τ'όδωσαν τ' άθάνατα αίματά του. Ο Τρυποχώστης χτύπησε το Λάσπινο π'ό κάτω Και μέσ' στα στήθεια τουμπήξε το μυτερό κοντάρι Κ' η μύτη του του τρύπησε ως πέρα την καρδιά του Κι' ό μαύρος χάρος τάραπαξε τάντρετο το παλληκάρι. Κατόπι ό Κοκκινόγούλας με μιάν όρμη μεγάλη Του Τυραγλείφτη σκότωσε το γιό Μπενοτσουκάλη.

Κι' ό Ψωμοφάγος το Λογ'ά χτύπησε στο στομάχι Και μέσ' στη λάσπη ό δύστυχος έσπλώθη με τη ράχη. Κι' ό Καλαμένιος βλέποντας κοντά το Μηραγλείφτη, Λαχτάρησε άπ' το φόβο του κ' άφησε το κοντάρι Και φεύγοντας με μιά πηδιά μέσα στη λιμνη εκρύφτη. Τότε ό Νεροχαρούμενος άρπαξ' ένα λιθάρι Κι' άπάνου στο Μηροφαγ'ά τ'αφριές με γενάτι Και το κεφάλι τ'ανόισε π'ό πάνω από το μάτι.... Και τά μυαλά του στάζανε 'πό μύτες κ' από στόμα Και πασαλείφτηκε όλη η γη και δάφτηκε το χ'ωμα. Π'ό πέρα ό Λασποκρέβαττος, με μιά σπαθιά στα στήθεια, Τον έρω Γλυφτοσαγαν'ά τον άφηκε στον τόπο Και σαν τον είδεν ό Πρασ'άς πως πέθανε σ' 'άλήθεια; Τον άρπαξε άπ' το πόδι του τραδώντας δίχως κόπο Και πήγε και τον βούτηξε μέσα στο κρουονέρι Κρατώντας τον άπ' το λαιμό με το δεξί του χέρι. Κι' ό Ψιχαρπάχτης (1) θύμωσε που τούπνιεν το φίλο Και μιά του δινετ του Πρασ'ά στην πλάτη μ' ένα εύλο Και τον έκάνει. Κι' έπесе κ' εκείνος μέσ' το ρέμμα Και δάφτηκε όλο το νερό της λιμνης άπ' το αίμα. Μ' από π'ό πέρα ό Λαχαν'άς είδε τον Ψιχαρπάχτη Που σκότωσε το φίλο του και για να τουβγή τάχτι Μιά χούφτα λάσπη τουβριεον άπάνω στο κεφάλι, Και λίγο μόλις έλειψε τά μάτια να του βγάλη.

1) Αυτός ό Ψιχαρπάχτης, δέν εϊνε βέβαια ό πνιγμένος από το Φουσκομάγουλο. Ούταν κανένας άλλος με το ίδιο όνομα. Σ. τ. Μ. ('Έπειτα συνέχεια) I. X. ΧΕΑΜΗΣ

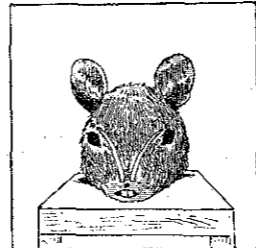
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Πανάρχαια παιγνίδια

Με τά παιγνίδια αυτά έπαιξαν παιδιά, που έξούσαν εις τον κόσμον χίλια χρόνια πριν γεννηθ' ό 'Ιησούς Χριστός! Εύρέθησαν έσχάτως εις ένα αιγυπτιακόν τάφον, εϊνε πήλινα και παριστάνουν ύπηρέτας, εργαζομένους εις το μαγειρείον.

Δυστυχής ποντικός!

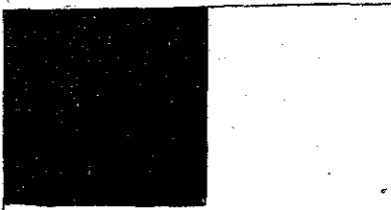

χθησαν τόσον ύπερμέτρως, ώστε διετρόπησαν την άνω σιαγόνα και έξήλθον έκατέρωθεν της μύτης ως μουστάκια. Ο

δυστυχής ποντικός, άδυνατών πλέον ν' ανοίξη το στόμα του, άπέθανεν εξ άστικτς.

'Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Πρόβλημα

ισα και όμοια μερίδια. Πώς θα το κατορθώση;

6') Παίγνιον

'Εστάλη από της Μέλλωντος 'Εφευρέτου

NH	KIS	ΠI	TQ
NA	ME	PO	ΓO
ΠE	MH	E	ΠI
KON	KEP	KNH	TIS

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυται, ώστε ναποτελεσθούν τα όνόματα πέντε όστ'ων του άνθρωπίνου σκελετού:

γ'). Διά τους γαλλομαθεύς

'Εστάλη από του Τορκιλλοβόλου 11

A l * g * * * * e c * * * * e a l * g * * * * e

Άλώσεις: Αί λύσεις—όσωνδηποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου,—συνοδεύονται υπό ένός μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις του 38ου φύλλου

'Αθηναί, Βιέννη, Μαδρίτη, Κεϊτήνη.

